

Nr. 12. BEVOEGDHEID SCHEIDSGERECHT. OVERGANG VAN TAKEN VAN 'BESTUUR OUDE STIJL' OP RAAD VAN TOEZICHT.

Op grond van de toelatingsovereenkomst dient een geschil tussen een medisch specialist en de directie eerst aan het bestuur te worden voorgelegd, waarna er beroep op het Scheidsgerecht open staat. Vraag van uitleg van die bepaling valt onder de bevoegdheid van het Scheidsgerecht. Na de totstandkoming van de toelatingsovereenkomst zijn de statuten gewijzigd en is het Raad van Toezicht model ingevoerd. De opvatting van verweerster dat met 'bestuur' in die bepaling van de toelatingsovereenkomst thans de Raad van Bestuur (= directie) en niet de Raad van Toezicht wordt bedoeld, is gelet op de oude en nieuwe statuten onjuist. De Statuten onderwerpen besluiten van de directie inzake beëindiging van de toelatingsovereenkomst aan de Raad van Toezicht (voorheen: het bestuur). Het door de directie genomen besluit tot beëindiging van de toelatingsovereenkomst ontbeert jegens eiser rechtsgevolg.

Scheidsgerecht voor het Nederlandse Ziekenhuiswezen (mr C.J. van Zeben, voorzitter, mevrouw mr A.M. Goudsmit, mr E.Ph.R. Sutorius, H.C. van Soest en drs G.R. de Zeeuw, leden, met bijstand van mevrouw mr A.T.B. de Vries, griffier)

24-11-98

Bindend advies (98-11) in de zaak van:

A,
wonende te Z,

eiser,

gemachtigde mr.P.J.M.van Wersch,

tegen :

de stichting B,
gevestigd te Z,

verweerster,

gemachtigde mr.H.P.Utermark.

1. De procesgang

1.1. Eiser heeft bij memorie van eis het volgende geconcludeerd :

1. Primair is eiser van mening dat het Scheidsgerecht in dit stadium nog niet bevoegd is van dit geschil kennis te nemen en partijen zou moeten terugverwijzen naar de Raad van Toezicht van verweerster.
2. De door verweerster gevolgde procedure bij de beëindiging van de toelating van eiser is onjuist. De wijze waarop verweerster de toelating heeft beëindigd is in strijd met de toelatingsovereenkomst.
3. Ook op inhoudelijke gronden kan dit besluit (van 1 juli 1998) de toets der kritiek niet doorstaan.
4. Subsidiair is eiser derhalve van mening, dat het Scheidsgerecht het besluit 98 dient te vernietigen met veroordeling van verweerster in de kosten van deze procedure en onder toekenning van een vergoeding aan eiser voor de door hem gemaakte kosten van rechtsbijstand.

1.2. Verweerster heeft het Scheidsgerecht verzocht de vordering van eiser af te wijzen met veroordeling van eiser in de kosten van het geding waaronder een bijdrage in de kosten voor juridische bijstand van verweerster.

1.3. Op 16 oktober 1998 heeft te Y de mondelinge behandeling van het geschil plaats gevonden. Daarbij waren eiser en zijn gemachtigde aanwezig en, van de kant van verweerster, de heer C, directeur patiëntenzorg, en de heer D, voorzitter van de adviescommissie cardiologie, bijgestaan door de gemachtigde. Beide partijen hebben aan de hand van pleitnota's hun standpunt nader toegelicht.

2. Samenvatting van het geschil

2.1. Standpunt van eiser

Eiser heeft aangevoerd dat het Scheidsgerecht in dit stadium van de procedure niet bevoegd is van het geschil kennis te nemen. Op grond van artikel 14, lid 1, van de toelatingsovereenkomst heeft eiser het recht om bij het ontstaan van een geschil met de directie dit geschil eerst voor te leggen aan het bestuur.

2.2. Standpunt van verweerster

Verweerster heeft aangevoerd dat de stelling van eiser, dat het geschil eerst moet worden voorgelegd aan het bestuur, om diverse redenen niet op gaat. (a) Het bestuur bestaat niet meer. Na het totstandkomen van de toelatingsovereenkomst zijn de statuten gewijzigd waarbij de taken van het vroegere bestuur overgingen naar een raad van bestuur, in de statuten als 'directie' aangeduid, terwijl daarnaast een Raad van Toezicht is gecreëerd. (b) Volgens eiser had verweerster de toelatingsovereenkomst dienen aan te passen, maar dat miskent de problemen die aan zo'n wijziging zijn verbonden. (c) Niet valt in te zien welk gerechtvaardigd belang eiser bij zijn stelling heeft. Niet alleen is de Raad van Toezicht van oordeel dat hij niet als beroepsinstantie voor specialisten fungeert, maar bovendien heeft de Raad de directie kenbaar gemaakt het door de directie ten deze gevoerde beleid te ondersteunen.

3. Bevoegdheid van het Scheidsgerecht

In artikel 14 van de tussen partijen geldende toelatingsovereenkomst wordt het volgende bepaald :

1. Indien er tussen de directie en de specialist een geschil is naar aanleiding van deze overeenkomst, zal dit geschil worden voorgelegd aan het bestuur, dat terzake binnen twee maanden een beslissing neemt.
2. Tegen de beslissing terzake van een besluit als bedoeld in lid 1 van dit artikel is beroep mogelijk. In dat geval wordt het geschil beslecht bij wege van bindend advies door het Scheidsgerecht.

In haar hierboven onder 2.1 genoemde brief van 1 juli 1998, heeft verweerster eiser meegedeeld dat hij, indien hij het niet eens mocht zijn met de in die brief genoemde beslissing, tegen die beslissing in beroep kon gaan bij het Scheidsgerecht.

Partijen verschillen van mening over de vraag of deze mededeling juist is. Eiser is van oordeel dat het Scheidsgerecht op dit moment niet bevoegd is van het geschil kennis te nemen, omdat het eerst aan het bestuur c.q. de Raad van Toezicht voorgelegd had dienen te worden. Verweerster is de mening toegedaan dat, nu inmiddels een statutenwijziging heeft plaats gevonden als gevolg waarvan het bestuur niet langer bestaat en de taken van het vroegere bestuur zijn overgegaan naar de Raad van Bestuur (= directie), terstond beroep moet worden ingesteld bij het Scheidsgerecht.

Het Scheidsgerecht deelt niet de mening van eiser dat het in casu gaat om een vraag van bevoegdheid. Partijen verschillen van mening over de uitleg van artikel 14 van de toelatingsovereenkomst en een beslissing daarover valt, gelet op de toelatingsovereenkomst, onder de bevoegdheid van het Scheidsgerecht. Iets anders is of de bovengenoemde mededeling van verweerster in haar brief van 1 juli 1998 juist is. Daarover overweegt het Scheidsgerecht het volgende.

Toen partijen de onderhavige toelatingsovereenkomst sloten, golden de statuten zoals deze op 28 juni 1991 zijn vastgesteld. Die statuten kenden naast de directie een bestuur. Krachtens art.6, lid 6, van die statuten kwamen aan de directie alle taken en bevoegdheden toe die niet bij deze statuten aan het bestuur waren opgedragen, terwijl in artikel 7, lid 1, werd bepaald dat de directie - behoudens een thans niet ter zake doende uitzondering - de stichting in en buiten rechte vertegenwoordigt. In artikel 10 werden vervolgens met de letters a t/m n veertien besluiten van de directie aan de goedkeuring van het bestuur onderworpen. Daaronder vielen (onder letter m) de besluiten omtrent 'het toelaten en beëindigen van de toelating van medisch specialisten'.

Op 22 augustus 1996 werden nieuwe statuten vastgesteld. Die statuten kennen een Raad van Bestuur (ook aangeduid als: de directie) en een Raad van Toezicht. Vergelijking van die statuten met de statuten van 1991 leert evenwel dat vrijwel alle bepalingen - ook die hierboven zijn vermeld - hetzelfde zijn gebleven, met dien verstande dat overal waar in de statuten van 1991 'bestuur' stond dit is vervangen door 'Raad van Toezicht'.

Kennelijk heeft de statutenwijziging van 1996 alleen gediend om het 'Raad van Toezicht model', dat in feite reeds in 1991 werd ingevoerd, thans ook in de statuten als zodanig te benoemen.

Uit het vorenstaande volgt dat de stelling van verweerster, dat door de statutenwijziging de taken van het (oude) bestuur zijn overgegaan naar de nieuwe Raad van Bestuur, onjuist is. De taken, die in de statuten van 1991 aan genoemd bestuur waren gegeven, zijn in de statuten van 1996 overgegaan op de Raad van Toezicht. Blijkens de slotverklaring, opgenomen in de statuten van 1996, is de Raad van Toezicht dan ook 'op gelijke wijze samengesteld als het bestuur van de stichting tot dusver'.

Gelet op het vorenstaande is het Scheidsgerecht van oordeel dat ook in artikel 14, lid 1, van de toelatingsovereenkomst, waar gesproken wordt van 'bestuur', thans 'Raad van Toezicht' dient te worden gelezen. Het is niet aannemelijk dat, waar de statuten in artikel 10 onder m besluiten van de directie omtrent 'het toelaten en beëindigen van de toelating van een medisch specialist' aan goedkeuring van de Raad van Toezicht onderwerpen, geschillen daarover niet eerst aan die Raad ter beoordeling zouden dienen te worden voorgelegd. Voor die geschillen heeft men in artikel 14, lid 1, van de toelatingsovereenkomst ter wille van een zorgvuldige besluitvorming kennelijk een extra waarborg in het leven willen roepen door daarover - binnen twee maanden nadat het geschil aan het bestuur is voorgelegd- het bestuur (thans Raad van Toezicht) een beslissing te laten nemen.

Verweerster heeft aangevoerd dat de Raad van Toezicht van oordeel is dat zij niet als beroepsinstantie voor medisch specialisten fungeert. Nog daargelaten dat geen enkel schriftelijk stuk is overgelegd waaruit die mening van de Raad van Toezicht blijkt, is ook de Raad van Toezicht aan de statuten van de Stichting gebonden, hetgeen - zoals zojuist is overwogen - meebrengt dat zij wel degelijk een bijzondere verantwoordelijkheid jegens haar medisch specialisten heeft. Ook de mededeling van verweerster dat de Raad van Toezicht aan de directie heeft kenbaar gemaakt dat zij het ten deze gevoerde beleid ondersteunt, kan verweerster - evenzeer daargelaten dat daarover geen enkel stuk is overgelegd - niet baten. Indien conform artikel 14, lid 1, een geschil aan de Raad van Toezicht wordt voorgelegd, brengt een zorgvuldige oordeelsvorming met zich mee dat die Raad niet alleen de directie maar ook de betrokken specialist omtrent de toedracht van het geschil zal horen en pas daarna tot besluitvorming zal komen. Dat zulks in het onderhavige geval is gebeurd, is het Scheidsgerecht op geen enkele wijze gebleken.

Gelet op het vorenstaande is het Scheidsgerecht van oordeel dat het besluit van de directie van 1 juli 1998 niet rechtsgeldig is genomen en jegens eiser rechtsgevolg ontbeert.

Dit betekent tevens dat de kosten van deze procedure, zoals hieronder nader bepaald, ten laste van verweerster dienen te komen.

4. Beslissing

Het Scheidsgerecht stelt het volgende bindend advies vast :

4.1. Het Scheidsgerecht stelt vast dat het besluit van de directie van 1 juli 1998 niet rechtsgeldig is genomen en jegens eiser rechtsgevolg ontbeert.

4.2. Verweerster wordt veroordeeld in de kosten van deze procedure, welke worden begroot op f 3.450,- ter zake van salaris voor de gemachtigde van eiser en op f 6.050,- ter zake van de kosten van het Scheidsgerecht.